

[Forsvarsministeren.]

har at gøre med den etablerede enhedskommando eller det militære samarbejde med tyskerne. Uanset dette samarbejde ville det have været muligt for os at anskaffe de danske maskingeværer, hvis i øvrigt forudsætningerne derfor havde været i orden.

Der er for resten i denne forbindelse en ting, der undrer mig lidt. Det undrer mig, at det ærede medlem ud fra sin opfattelse er så stærkt interesseret i denne sag, og jeg kan ikke lade være med at sige til det ærede medlem, at selv om man måske nok kan sige, at forudsætningen for at opretholde denne våbenfabrikation her i landet er, at det danske forsvar køber våben dér, så er det også en forudsætning, at der kan eksporteres våben. Jeg har ikke haft indtryk af, at det ærede medlem har været interesseret i en sådan våbeneksport, men det må jeg jo gå ud fra at han er efter det, det ærede medlem har sagt her i dag.

Til sidst skal jeg, også for at det ikke skal være usagt, sige, at det, som det ærede medlem her havde at sige om generalmajor J. H. Johansen, i hvert fald ikke kan stå som saglige og sande oplysninger om generalmajor Johansen.

Poul Sørensen: Jeg havde en meningsudveksling med den højtærede statsminister i forgårs. Det var i udvalget om de økonomiske problemer, der arbejdede dengang. Dér fik vi stillet forskellige ting i udsigt, og det, der foranlediger mig til at tage ordet, er, at der blev henvist til den redegørelse, som forsvarsministeren ville give i tinget i dag. Jeg er måske den mest skuffede ved forhandlingerne i dag efter det, som jeg lagde i de bemærkninger, statsministeren kom med til mig; men jeg har måske taget fejl her.

Det er — således føler vi det i hvert fald — en dybt alvorlig sag, vi diskuterer her. Nu har vi igen fået en redegørelse — jeg ved ikke, hvad nummer det er — fra den højtærede forsvarsminister. Så tidligt som i august måned — det mener jeg at vide og har også bestemte oplysninger om — ventede man, at denne sag meget hurtigt kunne bringes i orden. Jeg mener også, at jeg kan gå så vidt som at sige — den højtærede minister kan jo rette mig,

hvis jeg tager fejl — at ved denne forhandling og senere forhandlinger blev det betydet os, hvilken værdi det ville have over for De Forenede Stater, om vort land viste vilje til at yde sin del.

Jeg vil gerne føje til, at det konservative folkeparti ved samtaler har søgt at klare denne sag op. Vi har forsøgt ved forhandlinger og ved spørgsmål i udenrigsnævnet at klare sagen op, uden at det er lykkedes at få virkelig besked om, hvad der sker. Det ærede medlem hr. From har jo også meddelt, at han har arbejdet ud fra samme synspunkt i finansudvalget og på anden måde for dog at blive klar over, hvorledes det forholder sig i denne sag, som vi har et medansvar for — et medansvar, som vi altid har vedkendt os med stor glæde — sammen med socialdemokratiet, et medansvar, vi, således som vor ordfører har sagt det i dag, også vedkender os fremefter. Men når vi er i den situation, må tinget og offentligheden også forstå, at man ikke kan blive ved at behandle sagen således, som den er blevet behandlet. Nu, altså 7-8 måneder efter, at vi begyndte at bede om endelig og afgørende besked, har det været nødvendigt for os at få denne drøftelse, som vi ikke havde ønsket. Vi havde undgået den, hvis det havde været muligt at få oplysningerne frem på anden vis. Jeg tror, det er nyttigt, at vi får slået fast, at der i Danmark er et overvældende flertal, der er positivt indstillet over for denne sag, og som ønsker at få den løst.

Vi har altså fået lejlighed til — og det tillægger jeg politisk betydning — at understrege over for det høje ting og over for forsvarsministeren, at vi har været rede til på ethvert trin af denne sag at yde den højtærede minister støtte. Vi har indtil nu haft og har stadig den opfattelse, at en hjælp fra Danmark gennem en forhøjelse af de militære bevillinger ville være en overordentlig stor fordel i disse forhandlinger. Men der er nået meget lidt. Jeg tager ikke fejl, når jeg siger, at da man begyndte at forhandle disse ting, var der tale om 3 000 millioner over en 5-årig periode, hvoraf vi regnede med at skulle betale halvdelen selv. Disse store tal kommer altså ikke overraskende for nogen af os, hverken for regeringen eller for oppositionen. Det var udgangspunktet, og det tog man koldt og